

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

เนื้อหาในบทนี้ เป็นการตรวจเอกสาร (Literature Review) เพื่อรวบรวมองค์ความรู้ และ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการจัดการด้านโลจิสติกส์ทางการเกษตร ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

2.1 การจัดการด้านโลจิสติกส์และห่วงโซ่อุปทาน

2.1.1 ความหมายของโลจิสติกส์

พรธิภา (2553) ได้กล่าวไว้ว่าโลจิสติกส์เป็นส่วนที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการไหลของวัสดุต่างๆ ซึ่งรวมถึงสารสนเทศและทรัพยากรการผลิต เช่น พลังงานและบุคคล ตั้งแต่ผู้จัดส่งไปยังผู้ผลิต ผ่าน กระบวนการต่างๆในองค์กร จนกระทั่งถึงมือผู้บริโภค โดยเกี่ยวข้องกับการบูรณาการสารสนเทศ การขนส่ง สินค้าคงคลัง การจัดเก็บในคลังสินค้า การขนถ่ายวัสดุ การบรรจุ ตลอดจนการไหลของวัสดุ ระหว่างผู้จัดส่งไปจนถึงมือผู้บริโภค ในปัจจุบันองค์กรต่างๆให้ความสำคัญต่อการพัฒนาระบบการจัดการห่วงโซ่อุปทานและโลจิสติกส์ เนื่องจากอดีตจนถึงปัจจุบันเทคโนโลยีต่างๆได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็วทั้งการผลิตในด้านเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม การขนส่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคโนโลยีการสื่อสาร ที่ก้าวหน้าอย่างยิ่งทำให้โลกเล็กลงเพิ่มช่องทางการกระจายสินค้ามากขึ้นรวมทั้ง

Coyle *et al.* (2003) ได้นิยามว่า โลจิสติกส์ เป็นกระบวนการที่ตอบสนองความต้องการของลูกค้า ว่าด้วยการเติมเต็มสินค้า หรือการผลิตความที่ลูกค้าต้องการ ซึ่งจะประกอบด้วยต้นทุนการดำเนินงาน วัตถุดิบ แรงงาน เทคโนโลยี เพื่อให้การเติมเต็มสินค้าเหมาะสมกับเวลา และ Shapiro (2007) ได้กล่าวว่า โลจิสติกส์เกี่ยวกับการจัดการขนส่ง คลังสินค้า และการเก็บสต็อกในคลังสินค้า

2.1.2 ความหมายของห่วงโซ่อุปทาน

พรธิภา (2553) ได้กล่าวว่าห่วงโซ่อุปทานเป็นระบบขององค์กร บุคคล เทคโนโลยี กิจกรรมสารสนเทศและทรัพยากรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนย้ายของสินค้าหรือบริการจากผู้ผลิตต้นทางสู่ลูกค้าปลายทาง

Coyle *et al.* (2003) ได้กล่าวว่าการจัดการห่วงโซ่อุปทาน สามารถมองในแบบท่อส่ง (pipeline) หรือรางน้ำ (conduit) สำหรับการไหลของสินค้าหรือวัตถุดิบ บริการ ข้อมูล และเงินจากผู้จัดหาวัตถุดิบผ่านองค์กรหรือบริษัทระหว่างกลางจนกระทั่งส่งต่อถึงลูกค้าอย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิภาพ ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 ห่วงโซ่อุปทานโลจิสติกส์ (Logistics Supply Chain)

2.2 การบริหารจัดการด้านโลจิสติกส์ทางการเกษตร

ปัจจุบันภาคเกษตรกรรมของประเทศไทยเริ่มสูญเสียความสามารถในการแข่งขัน โดยสาเหตุหนึ่งมาจากปัญหาขาดแคลนแรงงานภาคเกษตรกรรม เนื่องด้วยคนรุ่นใหม่มักทำงานนอกภาคเกษตรกรรม ทำให้เกษตรกรส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรผู้สูงอายุ อีกทั้งจำนวนเกษตรกรที่ทำการเกษตรแบบมีพันธะสัญญา (Contract farming) ก็มีแนวโน้มที่ลดลง โดยลดลงจาก 2.6 แสนคนเป็น 1.65 แสนคนในช่วงปี 2546-2551 นอกจากนี้ภาคเกษตรกรรมของประเทศไทยก็เผชิญกับปัญหาเรื่องการเสื่อมโทรมลงของทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่อีกด้วย ขณะที่ปัจจุบันตลาดโลกมีความต้องการผลผลิตเกษตรที่มีความปลอดภัยสูงสุดแก่ผู้บริโภคและเกษตรกรผู้ผลิต เพื่อให้เกิดสุขภาพที่ดีอย่างยั่งยืนแก่ผู้บริโภคและเกษตรกรผู้ผลิต และก่อให้เกิดผลดีอย่างยั่งยืนทางสภาพแวดล้อม

จากที่กล่าวมาจึงเห็นความจำเป็นที่เกษตรกรผู้ผลิตและผู้ส่งออกของประเทศไทยต้องปรับตัวและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้วยการจัดการด้านโลจิสติกส์ โดยการปรับปรุงระบบบริหารจัดการโลจิสติกส์ในระบบการผลิต (Internal Logistics Process Improvement) และเชื่อมโยงระบบการบริหารจัดการโลจิสติกส์ตลอดห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain Optimization) ยกตัวอย่างเช่น การพัฒนาระบบการตรวจสอบย้อนกลับเพื่อการบริหารโซ่อุปทานสินค้าเกษตร ซึ่งจะเป็นการเพิ่มศักยภาพให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดในห่วงโซ่อุปทานการสินค้าเกษตรซึ่งจะนำไปสู่การเพิ่มคุณภาพ ลดความสูญเสีย และลดต้นทุนการผลิตของสินค้าเกษตร

นวลศรี (ม.ป.ป.) กล่าวว่า สินค้าและผลิตผลเกษตรต้องเป็นไปตามระบบโลจิสติกส์ เพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายและเสื่อมคุณภาพเมื่อถึงจุดหมายปลายทาง เพื่อให้ถูกใจทั้งผู้สั่งซื้อและผู้บริโภค โดยเฉพาะเกษตรกรจะเป็นต้นน้ำที่สำคัญทั้งในภาคอุตสาหกรรมสินค้าเกษตร และอุตสาหกรรมอาหาร เกษตรกรเป็นต้นน้ำที่สำคัญทางด้านการผลิต โดยระบบโลจิสติกส์ทางภาคเกษตร เป็นการดึงเอาความรู้ในส่วนต่างๆ เข้ามาใช้อย่างผสมผสานกันโดยการนำเอาวิทยาการและเทคโนโลยีหลังการเก็บเกี่ยวเข้ามาใช้ เริ่มตั้งแต่วิธีการเก็บเกี่ยวในแปลงปลูก การปฏิบัติงานในโรงคัดบรรจุ อาทิ การบรรจุภัณฑ์ และการขนส่งที่มีการควบคุมอุณหภูมิกันถึงมือผู้ที่เกี่ยวข้องในภาคการเกษตร

2.3 ข้อจำกัดของระบบโลจิสติกส์ทางการเกษตร

การขาดองค์ความรู้ด้านการจัดการโลจิสติกส์ นับว่าเป็นข้อจำกัดของการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของพืชผลทางการเกษตร โดยภาคการศึกษาด้านการเกษตรและหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง มีความรู้ที่จำกัดเป็นอย่างมากในเรื่องนี้ หลายๆ หน่วยงาน หรือนักวิชาการส่วนมากด้านการเกษตรยังเข้าใจว่าเรื่องโลจิสติกส์ เป็นเรื่องของ “เทคโนโลยีภายหลังการเก็บเกี่ยว (Post-harvest Technology)” ซึ่งการเข้าใจอย่างแคบคล่องและการไม่เข้าถึงในเรื่องโลจิสติกส์นี้ ทำให้การพัฒนา ระบบโลจิสติกส์สำหรับภาคเกษตรตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา ถูกมองข้าม หรือเบี่ยงประเด็นไปสู่เรื่องการแก้ปัญหาในไร่ ในสวน ในฟาร์ม หรือแหล่งเพาะปลูก เช่นเดิม การจัดการในเรื่องอย่าง “Cool หรือ Cold Chain Management” ที่รู้จักกันดีในศาสตร์ด้านโลจิสติกส์ จึงไม่ถูกนำไปใช้ หรือช่วยเหลือเกษตรกร และภาคการเกษตร อย่างเป็นระบบ

นอกจากนี้ ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ระบบโลจิสติกส์ของพืชผลทางการเกษตรมีการบริหารจัดการที่ยู่งยากกว่าสินค้าประเภทอื่นๆ ได้แก่

1) ธรรมชาติของผลผลิตทางการเกษตรเกือบทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นข้าว ผลไม้ พืชไร่ หรือสัตว์เศรษฐกิจ ส่วนมากจะเป็นผลผลิตที่ออกเป็นฤดูกาล พร้อมๆ กันเป็นจำนวนมาก เช่น มังคุดทุเรียน ลำไย ลิ้นจี่ เงาะ ลองกอง หรือข้าว และมันสำปะหลัง ทำให้อุปทาน (Supply) ตลาด ขณะที่ตลาดที่มารองรับก็ไม่เพียงพอ การทำสัญญาเพาะปลูก และการตกลงราคาซื้อขายล่วงหน้าที่ยินยอมใช้ในต่างประเทศกับสินค้าประเภทนี้ก็ไม่ได้พัฒนาหรือใช้กัน ประกอบกับคลัง ไซโลปรับอากาศ หรือห้องเย็นควบคุมอุณหภูมิ ที่ใช้ในระบบโลจิสติกส์เพื่อถนอม หรือยืดอายุผลผลิต ก็ไม่มีการนำมาใช้ หรือไม่เพียงพอ ส่งผลให้เกษตรกรเมื่อทำการเก็บเกี่ยวผลผลิตแล้ว ตกอยู่ในภาวะจำยอมที่ต้องขายผลผลิตออกไปในราคาที่ต่ำกว่าความเป็นจริง หรือในกรณีที่มีความต้องการของตลาดมีไม่มาก ก็ทำให้ไม่สามารถรับซื้อผลผลิตตามกลไกปกติของตลาดได้ ทำให้เกษตรกรจำเป็นต้องเรียกร้องให้ภาครัฐเข้ามาช่วยเหลือ มารับซื้อ หรือประกันราคาสำหรับสินค้าตัวนั้นๆ ในที่สุด

2) เนื่องจากธรรมชาติของสินค้าเกษตรเกือบทั้งหมดเป็นสินค้าที่เป็นของสด เน่าเสียได้ง่าย มีอายุสั้น ถือเป็นข้อจำกัดทางกายภาพของตัวสินค้าที่จำเป็นต้องอาศัยหรือพึ่งพาระบบโลจิสติกส์ที่มีคุณภาพสูง เพราะไม่เพียงแต่ต้องควบคุมอุณหภูมิที่เหมาะสมให้ได้ในแต่ละช่วงของการเคลื่อนย้าย จัดเก็บ รวบรวม และกระจายผลผลิตแล้ว ยังเกี่ยวข้องกับเรื่องของสุขอนามัย หรือเรื่องของความสะอาดอีกด้วย ที่ต้องเอาใจใส่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับพืชผลทางการเกษตรที่ส่งออกเพราะถือว่าเป็นหัวใจในการส่งออก เนื่องด้วยประเทศต่างๆ ที่ประสงค์จะนำเข้าผลผลิตทางการเกษตร ล้วนแล้วแต่คำนึงถึงเรื่องความปลอดภัย และความน่าเชื่อถือได้ในเรื่องสุขอนามัยเป็นที่สุด

2.4 การประเมินผลห่วงโซ่อุปทานสินค้าเกษตร

ระบบห่วงโซ่อุปทานของสินค้าเกษตรในประเทศไทยมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน โดยสามารถสรุปลักษณะทั่วไปและปัญหาอุปสรรคต่อการพัฒนาในแต่ละห่วงโซ่อุปทานของสินค้าเกษตรได้ดังนี้

2.4.1 ต้นน้ำ

ปัญหาสำคัญ ได้แก่ การขาดแคลนแรงงาน การขาดแคลนน้ำ ทรัพยากรธรรมชาติเสื่อมโทรม การทำนาติดต่อกันโดยไม่พักดิน ทำให้เกษตรกรมีความเสี่ยงในโรคแมลงและศัตรูพืชระบาด การพึ่งพาปัจจัยการผลิตจากการนำเข้าโดยเฉพาะปุ๋ยเคมี และสารกำจัดศัตรูพืช ซึ่งมีความผันผวนตามราคาน้ำมันและมีการโฆษณาบิดเบือนราคาขาย จึงมักส่งผลกระทบต่อต้นทุนการผลิตของเกษตรกรอันเป็นปัญหาของภาคการเกษตรอย่างยาวนาน นอกจากนี้ การผลิตยังคงมุ่งเน้นปัจจัยทุนและแรงงานมากกว่าการใช้เทคโนโลยีร่วมกับภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตบนข้อจำกัดของที่ดินที่ไม่สามารถขยายพื้นที่การเพาะปลูกได้ อีกทั้งเกษตรกรส่วนใหญ่ยังไม่มียุทธศาสตร์ความรู้การนำผลผลิตหรือผลผลิตเหลือใช้ไปสร้างมูลค่าเพิ่มจากกระบวนการผลิต รวมทั้งเกษตรกรที่เข้าถึงตลาดสมัยใหม่ หรือมีการผลิตในระบบพันธะสัญญาเกษตร ยังมีจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับครัวเรือนทั่วประเทศ และแม้จะมีเกษตรกร 2.5 ล้านครัวเรือนที่มีการรวมกลุ่มเพื่อเข้าสู่ตลาดสมัยใหม่ แต่การรวมกลุ่มส่วนใหญ่ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

2.4.2 กลางน้ำ

ปัญหาขาดแคลนแรงงานทำให้ต้นทุนการขนถ่ายสินค้าสูง ปัญหากระบวนการขนส่งที่พึ่งพารถบรรทุกมากเกินไปจนก่อให้เกิดต้นทุนทางสังคมสูง เช่น ส่วยทางหลวง เป็นต้น ปัญหาสินค้าเกษตร

บางชนิดยังไม่มีมาตรฐาน ทำให้ยากต่อการแปรรูปหรือเพิ่มมูลค่าการผลิต โดยมีสินค้าที่มีการแปรรูปหรือเพิ่มมูลค่าและคุณค่าของผลผลิตไม่มากนัก สินค้าสำคัญของไทยหลายสินค้านี้มีการจำหน่ายทันทีหลังจากการแปรรูปขั้นต้น เช่น ข้าว และยางพารา เป็นต้น ส่งผลให้ไม่มีการสร้างมูลค่าเพิ่มภายในประเทศเท่าที่ควร ดังนั้นการพัฒนาอุตสาหกรรมต้นน้ำของภาคเอกชนจึงมีบทบาทสำคัญมาก โดยต้องเน้นการพัฒนาการประกอบการของกลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกเป็นสำคัญ

2.4.3 ปลายน้ำ

ประเทศไทยเป็นประเทศผู้ส่งออกสินค้าเกษตรสำคัญของโลก โดยผลผลิตส่วนใหญ่เป็นผลผลิตการแปรรูปขั้นต้นที่มุ่งเน้นปริมาณมากกว่าสร้างมูลค่าจากการแปรรูป และมุ่งเน้นการส่งออกของสินค้าเกษตรหลัก โดยปัจจุบันมีมาตรการคุณภาพและความปลอดภัยเป็นข้อกำหนดของการส่งออก ส่งผลให้มีสินค้าตกค้างในประเทศเนื่องจากไม่ผ่านมาตรฐานการส่งออก ทำให้มีสินค้าที่ไม่ได้มาตรฐานอยู่ในตลาดสำหรับผู้บริโภคภายในประเทศมากขึ้นอีกด้วย

ผู้ส่งออกรายเล็กขาดเครื่องมือบริหารความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากความผันผวนของราคาสินค้าเกษตรและค่าเงินบาท และมีข้อจำกัดของศูนย์ห้องเย็นเพื่อการส่งออกผักผลไม้และอาหารทางเครื่องบิน นอกจากนี้ การจัดการปลายน้ำยังต้องเผชิญกับมาตรการภาษีและมาตรการที่ไม่ใช่ภาษีในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งผลกระทบด้านลบจากข้อตกลงการค้าเสรี (Free Trade Agreement: FTA) อันเป็นผลจากการที่ประเทศไทยมีต้นทุนสินค้าเกษตรที่สูงกว่าประเทศคู่แข่ง ไม่ว่าจะเป็นข้าว ยางพารา หรือปาล์มน้ำมัน เป็นต้น

ดังนั้น การพัฒนาเพื่อเชื่อมโยงให้ครบทั้งกระบวนการตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำของสินค้าเกษตรยังคงมีความจำเป็น และการปรับปรุงประสิทธิภาพการพัฒนาโลจิสติกส์การเกษตร จะมีส่วนช่วยให้เกิดการสร้างมูลค่าเพิ่มในสินค้าเกษตร เพราะเป็นการสนองตอบต่อความต้องการของตลาดในกระบวนการนำสินค้าจากผู้ผลิตไปสู่ผู้บริโภค โดยทำให้สินค้ายังคงคุณภาพตรงตามความต้องการพร้อมที่จะบริโภค ซึ่งส่งผลทำให้ต้นทุนโลจิสติกส์เกษตรต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศไทยลดลงได้

2.5 งานวิจัยด้านโลจิสติกส์ที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่ขยายผลโครงการหลวง

สำหรับงานวิจัยและพัฒนาด้านโลจิสติกส์ที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่สูงนั้น พบว่า มีการศึกษาถึงระบบโลจิสติกส์ของสินค้าสำคัญของโครงการหลวง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

มูลนิธิโครงการหลวงได้นำระบบการขนส่งแบบเครือข่ายมาใช้ในกลุ่มศูนย์พัฒนาโครงการ โดยมีหลักการในรวมศูนย์ ๑ ที่มีปริมาณผลผลิตน้อยที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงกันให้นำผลผลิตมาส่งที่ศูนย์รวบรวมแล้วขนส่งผลผลิตร่วมกันไปยังศูนย์ผลิตผลโครงการหลวง (โรงคัดบรรจุ) ทั้งที่จังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดกรุงเทพฯ หรือส่งตรงไปยังลูกค้าเพื่อวัตถุประสงค์ในการลดค่าใช้จ่าย ลดการสูญเสียของผลผลิต และคงคุณภาพของผลผลิตพืชผักได้จนถึงมือผู้บริโภค แต่เนื่องจากมูลนิธิโครงการหลวงมีการนำระบบการขนส่งแบบเครือข่ายมาใช้ในระยะเวลาที่ไม่ยาวนานนัก มีบางกลุ่มศูนย์ ๑ ทดลองและยังคงใช้ระบบนี้อยู่ และมีบางกลุ่มศูนย์ ๑ ที่เลิกการใช้ระบบนี้ไปแล้ว และมีบางกลุ่มศูนย์ ๑ ได้ปรับเปลี่ยนจำนวนของศูนย์ ๑ ที่ร่วมส่ง พรสิริและจิรวรรณ (2555) จึงได้ศึกษาถึงลักษณะของการบริหารจัดการ ข้อดี ข้อเสีย ปัญหาและอุปสรรค รวมถึงเงื่อนไขและปัจจัยของการนำระบบขนส่งแบบเครือข่ายมาใช้ โดยได้ศึกษาลักษณะการดำเนินกิจกรรมโลจิสติกส์ของกลุ่มศูนย์พัฒนาโครงการที่ 4

และ 7 เพื่อเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมโลจิสติกส์ ต้นทุนและรายได้ก่อนและหลังการรวมขนส่งแบบกลุ่มศูนย์ฯ รวมทั้งข้อดีและข้อเสีย ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในระบบโลจิสติกส์ พบว่าทั้งสองกลุ่มมีกิจกรรมที่เปลี่ยนแปลงหลังมีการรวมขนส่งแบบกลุ่มศูนย์ฯ โดยเฉพาะศูนย์ฯ หรือสถานีที่เป็นแหล่งรวบรวมจะมีปริมาณงานและต้นทุนเพิ่มขึ้น เนื่องจากต้องเพิ่มแรงงานในการตรวจสอบคุณภาพผลผลิต ซึ่งข้อดีของการรวมขนส่ง คือ ผลผลิตมีคุณภาพดีขึ้น เพราะมีความสดมากขึ้น สามารถวางตลาดเพื่อจำหน่ายได้นานขึ้น และความร่วมมือระหว่างศูนย์ฯ มากขึ้น ส่วนข้อเสียที่สำคัญคือ บางศูนย์ฯ มีค่าใช้จ่ายในการขนส่งที่เพิ่มขึ้น ขณะที่ราคาที่ขายได้ยังคงเท่าเดิม สำหรับปัญหาและอุปสรรคนั้นพบว่ามีหลายประการและแตกต่างกันไปในแต่ละศูนย์ฯ แต่ประเด็นสำคัญคือ การส่งตรงต้องการความแน่นอนสูง ขณะที่สินค้าเกษตรมีลักษณะที่ไม่สามารถควบคุมการผลิตได้อย่างแม่นยำ ส่วนเงื่อนไขและปัจจัยแห่งความสำเร็จของการขนส่งแบบรวมศูนย์คือ ความเข้าใจ ความพร้อมและความรับผิดชอบของบุคลากรทุกระดับ รวมทั้งการมีผลผลิตที่หลากหลายเพื่อการส่งตรง และสถานที่ตั้งของแหล่งรวบรวมผลผลิตที่เหมาะสม

ศักดิ์ศิริ และคณะ (2555) ได้ศึกษาวิจัยและพัฒนาห่วงโซ่การผลิตการเพาะปลูกแฮมป์ให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น เพื่อพัฒนาต้นแบบห่วงโซ่การผลิต (value chain) และการผลิตการเพาะปลูกแฮมป์บนพื้นที่สูงของประเทศไทยภายใต้ระบบการควบคุม เพื่อส่งเสริมการเพาะปลูกแฮมป์ให้เหมาะสมกับพื้นที่นำร่องภายใต้แผนปฏิบัติการพัฒนาแฮมป์บนพื้นที่สูงภาคเหนือ พบว่า การวิจัยเพื่อพัฒนาต้นแบบห่วงโซ่การผลิต สามารถสรุปกิจกรรมหลักได้ 3 ด้าน คือด้านการเพาะปลูก การแปรรูปผลิตภัณฑ์แฮมป์ การบริหารจัดการและตลาด โดยกิจกรรมทุกประเภทมีส่วนในการช่วยเพิ่มคุณค่าให้กับการผลิตแฮมป์ และสามารถเชื่อมโยงแผนการผลิตและการตลาดได้ครบทั้งวงจร ตั้งแต่การปลูก การแปรรูป และการตลาด อย่างไรก็ตาม เพื่อให้การดำเนินงานส่งเสริมและพัฒนาแฮมป์เกิดเป็นรูปธรรม จำเป็นต้องแก้ไขกฎหมายเพื่อให้มีกระบวนการที่ถูกต้องในการดำเนินงาน ทั้งการเพาะปลูก การขนส่ง การแปรรูป และการจัดจำหน่าย รวมทั้งปัจจัยการผลิตที่สำคัญคือเมล็ดพันธุ์ ซึ่งจำเป็นต้องมีการควบคุมคุณภาพให้มีลักษณะตรงตามพันธุ์ มีความบริสุทธิ์ คุณภาพดี และ มีความงอกสูง